

Fölfelé a koponyák hegyére

*Vállamon az ormóttan keresztfával
haldokolok fölfelé a Koponyák Hegyére,
villámlik nagy szemem, és a
pillanatfényben
átijed Veronika kendőjén arcom.*

Hát elárultál, hatalmas Isten!

*Szögeket kovácsoltatsz bóbéraidal,
nagy, hideg, szigorú szögeket,
és a szemed meg se rebben talán,
ha telebuggyan markom meleg vérrel.*

*A sokaságban itt sompolyognak,
sunyítanak a spiclik seregestől,
kivezényelted ellenem őket is,
miként ezt az ádáz római csürhét,
akiktől megszomorodik a Föld arca.*

Ellenük kellett volna élnem, ellenük!

*Ám te sugallatos szép szavakkal
fiadnak fogadtál föl engem,
majdani messiásnak.*

És most megölsz.

*Tudd meg hát:
jobban szeretem ezt a két latort itt,
mint botor agyad tudathasadását!*

*Mert zsarnok vagy, zsarnok,
zsarnokok zsarnoka,
tízezer évig is éltet a félelem,
bújtat a csoda.*

*De engemet már nem ámítasz többé,
felőlem fújhatja tudórepedésig
ama harsonákat az angyalok kara!*

*Mosolygok, mint a tenger,
és nem hiszek soha.*

*Szívemiránt csörömpöl egy lándzsás
római katona.*